

Nevrozele sexuale ale părinților noștri de Lukas Bärfuss, regia: Radu Afrim, Teatrul „Toma Caragiu“, Ploiești;

Bucătăria de Arnold Wesker, regia: Ada Lupu, Teatrul „G.A. Petculescu“ Reșița;

Nu se știe cum de Luigi Pirandello, regia: Bocsárdi László, Teatrul „Nottara“, București;

Nora de Henrik Ibsen, regia: Radu Alexandru Nica, Teatrul Național „Radu Stanca“, Sibiu,

A șaptea Kafana de Dumitru Crudu, Mihai Fusu și Nicoleta Esinescu, regia: Alexandru Berceanu, Teatrul „Fani Tardini“, Galați;

Avarul, după Molière, scenariul și regia: Cristi Juncu, Teatrul Tineretului, Piatra Neamț;

La Liliaci, după Marin Sorescu, scenariul și regia: Sabin Popescu, Teatrul Național „Mihai Eminescu“, Timișoara;

Fetele grase câștigă întotdeauna de Madeleine George, regia: Iulia Stănescu, Studioul „Casandra“, București;

8PT N9UĂ, 89... fierbinte după '89, scenariu de Ana Mărgineanu, pe texte de Ștefan Caraman, Peca Ștefan, Petre Barbu, Teatrul Mic, București;

mady-baby. edu, un spectacol de Gianina Cărbunariu, Teatrul Mic, București;

Fuck You EuroPA!, regia: Claudiu Goga, Teatrul „Sică Alexandrescu“, Brașov;

Bash de Neil LaBute, regia: Vlad Massaci, Teatrul ACT, București;

Dali-Avida dollars, scenariul, regia și coregrafia: Mălina Andrei, Casa de Cultură „Nicolae Bălcescu“, București.

Notă: *sub rezerva că pot interveni mici modificări.*

În afara spectacolelor, ce vor fi apreciate de un juriu format din cinci personalități marcante ale teatrului românesc (doi regizori, doi critici de teatru, un actor), vor mai avea loc colocvii, discuții asupra spectacolelor prezentate, toate întâmplându-se în prezența artiștilor și a unor importanți oameni de teatru invitați. Sperăm ca manifestarea noastră să devină unul dintre importantele evenimente teatrale de primăvară.

Radu MACRINICI

își prezintă...
Atelierul numărul treisprezece

Festivalul Internațional de Teatru ATELIER este proiectul meu fetiș. Istoria lui a început în anul 1992 când, împreună cu teatrologul Valentin Dumitrescu, puneam bazele unui festival, care își propunea să creeze un cadru propice pentru (re)afirmarea formelor noi de expresie teatrală, să stimuleze spiritul de

avangardă, aflat în hibernare în ultimele decenii și să reînnoade astfel o tradiție pe care teatrul românesc o abandonase, silit de contextul politic nefavorabil până în decembrie 1989.

Dar, mai ales, își propunea să scoată din anonimat Teatrul „Andrei Mureșanu“ din Sfântu Gheorghe, rămas cu doar cinci actori în anul de grație 1992, când subsemnatul devenea aici director la numai 27 de ani. Astăzi, după aproape 14 ani de la prima ediție a ATELIERULUI, și în primul rând datorită acestuia, Teatrul „Andrei Mureșanu“ este un loc despre care se vorbește și se scrie la superlativ, este invitat la importante festivaluri naționale și internaționale și a lansat un mare regizor al noului val (Radu Afrim).

Nu în ultimul rând, existentă Festivalului ATELIER la Sfântu Gheorghe a adus din nou publicul la teatru și a provocat emanciparea repertoriului Teatrului „Támási Áron“ din același oraș și a unui alt important regizor, și l-am numit aici pe Bocsárdi László.

Acum, înaintea ediției a XIII-a a ATELIERULUI, aflat în exil la Sighișoara și căutându-și încă un port primitiv, cred că acest festival a făcut mult bine creatorilor și criticilor de teatru din Romania, inclusiv celor care acum încearcă să-l denigreze, neînțelegând ca, așa cum l-am gândit eu, ATELIER înseamnă, în primul rând, a căuta (citește: a risca) și nu a găsi cu orice preț (citește: a încremeni confortabil în noile șabloane), înseamnă a descoperi mutațiile produse la nivelul textului de teatru, regiei, scenografiei, coregrafiei și artei actorului din Romania, înseamnă a provoca apariția unor formule noi (la noi) de expresie teatrală și în teatrele de repertoriu și, nu în ultimul rând, înseamnă crearea unei trambuline pentru companiile independente și tinerii artiști interesați de experiențele noi.

Sigur, ar fi fost mult mai „safe“ să invit doar spectacole din străinătate, astfel ca festivalul „să-mi iasă“, iar critica să-mi acorde mangâierea de rigoare. Am preferat să risc cu ai noștri, am vrut să caut cenușăresele teatrului românesc și să le îndes în picior pantoful de forma literei A. „A“ de la avangardă, de la actualitate, de la atelier. Știu că nu mi-a ieșit întotdeauna, dar fiind altruist m-am bucurat chiar și atunci. Am știut că undeva, într-un teatru uitat de provincie, se trezise, o dată cu participarea la ATELIER, interesul pentru experiment și căutare. Și asta nu e puțin lucru. Desigur, pentru cei cărora le mai pasă de ceea ce se-ntâmplă în afara capitalei.

Așadar, în acest an, între 6 și 12 iunie, ATELIERUL se mută la Sighișoara. Gândindu-se parcă la urbea de pe Târnava Mare și nu la Gotham City, Jack Nicholson spunea într-un film celebru: „acestui oraș i-ar trebui o climă“. Fie ca Festivalul de Teatru ATELIER să-și asume acest rol ingrat și cetatea să renască prin cultura. O spune un om născut în Sighișoara, care a inventat pentru acest oraș TEATRUL DIN TURN și care acum, riscând din nou, se întoarce ca un profet în țara lui.

Iar celor care au primit la cheie ideea unui festival, împreună cu un teatru reconstruit de mine din cenușă, și care acum se plâng prin subsoluri de revistă că m-au plătit degeaba la Sfântu Gheorghe timp de șapte luni, le spun doar atât: nici șaptezeci de ani n-ar fi fost destul!

Prieteni! Știu despre ce vorbesc.